KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 12.2.2016 r.
C(2016) 755 final

ZAWIADOMIENIE KOMISJI

z dnia 12.2.2016 r.

WYTYCZNE

DOTYCZĄCE ROZPORZĄDZENIA UE W SPRAWIE DREWNA

WYTYCZNE

DOTYCZĄCE ROZPORZĄDZENIA UE W SPRAWIE DREWNA[1]

WPROWADZENIE

Rozporządzenie (UE) nr 995/2010 ustanawiające obowiązki podmiotów wprowadzających do obrotu drewno i produkty z drewna[2] (rozporządzenie UE w sprawie drewna lub EUTR) umożliwia Komisji przyjęcie środków nieustawodawczych zapewniających jednolite wdrożenie. Środkami przyjętymi dotychczas są:

- rozporządzenie delegowane, w którym ustanawia się wymogi w zakresie uznawania organizacji monitorujących i przedstawia się procedurę dotyczącą uznania i wycofania tego uznania[3]; oraz
- rozporządzenie wykonawcze, w którym ustanawia się szczegółowe przepisy dotyczące systemu zasad należytej staranności oraz częstotliwości i charakteru kontroli przeprowadzanych przez właściwe organy państw członkowskich w odniesieniu do organizacji monitorujących[4].

W wyniku konsultacji z zainteresowanymi stronami, ekspertami z państw członkowskich oraz członkami komitetu FLEGT (Komitet ds. Egzekwowania Prawa, Zarządzania i Handlu w Dziedzinie Leśnictwa) wypracowano wspólny pogląd, zgodnie z którym niektóre aspekty rozporządzenia UE w sprawie drewna wymagały wyjaśnienia. Uzgodniono, że konieczne jest przygotowanie wytycznych dotyczących kwestii związanych z rozporządzeniem UE w sprawie drewna oraz aktami o charakterze nieustawodawczym. Wytyczne te omówiono i przygotowano we współpracy z komitetem FLEGT.

Niniejsze wytyczne nie mają wiążącej mocy prawnej, a ich wyłącznym celem jest zapewnienie informacji dotyczących określonych aspektów rozporządzenia UE w sprawie drewna oraz dwóch aktów Komisji o charakterze nieustawodawczym. Wytyczne te nie zastępują ani nie zmieniają przepisów ani nie dodają niczego do treści rozporządzenia (UE) nr 995/2010, rozporządzenia Komisji (UE) nr 363/2012 lub rozporządzenia Komisji (UE) nr 607/2012 stanowiących nadal podstawę prawną, którą należy stosować. Niniejszych wytycznych nie należy rozpatrywać oddzielnie; muszą być one stosowane w połączeniu z ustawodawstwem, a nie jako „osobne” odniesienie.

Niniejsze wytyczne stanowią jednak przydatny materiał odniesienia dla każdego, kto jest zobowiązany do przestrzegania zapisów EUTR, ponieważ zawierają wyjaśnienie trudnych do zrozumienia części tekstu legislacyjnego. Wytyczne mogą również stanowić wskazówki dla właściwych organów krajowych oraz organów wykonawczych w procesie wdrażania i egzekwowania pakietu legislacyjnego związanego z EUTR.

Kwestie omówione w niniejszym dokumencie zostały wybrane w procesie konsultacji dotyczących dwóch aktów Komisji o charakterze nieustawodawczym oraz po przeprowadzeniu wielu dwustronnych spotkań z zainteresowanymi stronami. Po zdobyciu większego doświadczenia w stosowaniu EUTR można rozszerzyć zakres tych kwestii, a w takim przypadku należy odpowiednio uzupełnić niniejszy dokument.

---

[1] Żadne z postanowień niniejszych wytycznych nie zastępuje bezpośredniego odniesienia do określonych instrumentów, a Komisja nie ponosi żadnej odpowiedzialności za jakąkolwiek stratę lub szkodę spowodowaną błędami lub stwierdzeniami zawartymi w niniejszych wytycznych.
Tylko Trybunał Sprawiedliwości może wydawać ostateczne orzeczenia dotyczące interpretacji rozporządzenia.
[2] Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 23.
[3] Dz.U. L 115 z 27.4.2012, s. 12.
[4] Dz.U. L 177 z 7.7.2012, s. 16.

1. DEFINICJA „WPROWADZANIA DO OBROTU”

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 2 Definicje***

Zgodnie z art. 2 uznaje się, że drewno zostało „wprowadzone do obrotu”, jeżeli zostało dostarczone:

- **na rynek wewnętrzny** – oznacza to, że drewno musi być fizycznie obecne w UE, pozyskiwane w UE albo przywożone i po odprawie celnej dopuszczone do swobodnego obrotu, ponieważ produkty nie otrzymują statusu „towarów z Unii Europejskiej” przed wprowadzeniem na terytorium unii celnej. Nie przewiduje się wprowadzenia do obrotu towarów objętych specjalnymi procedurami celnymi (takimi jak odprawa czasowa, procedura uszlachetniania czynnego, przetwarzanie pod kontrolą celną; składy celne; procedura wolnego obszaru celnego), tranzytem lub powrotnym wywozem;
- **po raz pierwszy** — produkty z drewna wprowadzone już do obrotu w UE i produkty wytworzone z produktów z drewna wprowadzonych już do obrotu nie są objęte definicją „wprowadzania do obrotu”. Udostępnienie produktu po raz pierwszy odnosi się także do każdego z poszczególnych produktów wprowadzonych do obrotu po wejściu w życie rozporządzenia UE w sprawie drewna (dnia 3 marca 2013 r.), a nie do wprowadzenia nowego produktu lub asortymentu produktów. Ponadto pojęcie „wprowadzania do obrotu” odnosi się do każdego poszczególnego produktu, a nie rodzaju produktu, niezależnie od tego, czy został wyprodukowany jako pojedyncza jednostka czy w ramach serii;
- **w ramach działalności handlowej** – produkty z drewna muszą być wprowadzane do obrotu do celów przetwarzania lub dystrybucji wśród konsumentów handlowych lub konsumentów o charakterze niehandlowym lub do celów wykorzystania w ramach działalności prowadzonej przez sam podmiot. W rozporządzeniu nie nakłada się wymagań na konsumentów o charakterze niehandlowym.

Wszystkie powyższe warunki muszą być spełnione jednocześnie. W związku z powyższym należy rozumieć, że „wprowadzanie do obrotu” ma miejsce, gdy podmiot po raz pierwszy udostępnia drewno lub produkty z drewna na rynku UE do celów dystrybucji lub wykorzystania w ramach swojej działalności handlowej. Aby umożliwić jasną, logiczną i spójną identyfikację podmiotów, konieczne jest zdefiniowanie ich w odniesieniu do sposobu, w jaki ich drewno jest udostępniane na rynku UE, który to sposób różni się w zależności od tego, czy drewno jest pozyskiwane w UE, czy też poza nią.

Jeżeli drewno jest pozyskiwane w UE lub przywożone do UE po raz pierwszy w ramach działalności handlowej, zastosowanie mają następujące definicje „podmiotu”:

a) w przypadku drewna pozyskiwanego w UE podmiotem jest podmiot prowadzący dystrybucję lub wykorzystujący drewno po jego pozyskaniu;

b)(i) w przypadku drewna pozyskiwanego poza UE podmiotem jest podmiot działający w charakterze importera, jeżeli drewno jest odprawiane przez unijne organy celne w celu dopuszczenia go do swobodnego obrotu w UE. W większości przypadków można określić importera jako „odbiorcę” posiadającego nazwę lub numer wskazane w ramce 8 dokumentu zgłoszenia celnego (jednolitego dokumentu administracyjnego);

b)(ii) w przypadku drewna lub produktów z drewna przywożonych do UE definicja „podmiotu” nie zależy od własności produktu ani innych postanowień umownych.

Wszystkie podmioty, mające siedzibę w UE lub niemające siedziby w UE, muszą przestrzegać zakazu dotyczącego wprowadzania do obrotu nielegalnie pozyskanego drewna oraz obowiązku dochowania należytej staranności.

Załącznik 1 zawiera przykłady sposobu stosowania interpretacji pojęcia „wprowadzenia do obrotu” w praktyce.

EUTR nie ma mocy wstecznej. Oznacza to, że zakaz nie ma zastosowania do drewna i produktów z drewna wprowadzonych do obrotu przed wejściem w życie tego rozporządzenia w dniu 3 marca 2013 r. Podmioty muszą jednak wykazać w trakcie kontroli prowadzonych przez właściwe organy krajowe, że wdrożyły system zasad należytej staranności funkcjonujący od dnia 3 marca 2013 r. W związku z tym ważne jest, aby podmioty te potrafiły zidentyfikować swoje dostawy zrealizowane przed tym terminem i po nim. Obowiązek identyfikowalności spoczywający na przedsiębiorcach również ma zastosowanie od tego terminu.

2. DEFINICJA „NIEISTOTNEGO RYZYKA”

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 6 Systemy zasad należytej staranności***

Zasady należytej staranności wymagają od podmiotu gromadzenia informacji dotyczących drewna i produktów z drewna, jakimi obraca, oraz dotyczących dostawców celem przeprowadzenia pełnej oceny ryzyka. W art. 6 określa się dwie kategorie informacji, które należy poddać ocenie:

- art. 6 ust. 1 lit. a) – szczegółowe informacje dotyczące drewna lub samych produktów z drewna: opis, kraj pozyskania (oraz, w razie konieczności, region pozyskania w danym kraju i zezwolenie), dostawca i podmiot handlowy, a także dokumentacja potwierdzająca zgodność z wymogami mającego zastosowanie ustawodawstwa;

- art. 6 ust. 1 lit. b) – informacje ogólne stanowiące kontekst dla oceny produktu – informacje szczegółowe dotyczące powszechności nielegalnego pozyskiwania poszczególnych gatunków drzew, powszechności nielegalnych praktyk pozyskiwania w miejscu pozyskania oraz złożoności łańcucha dostaw.

Chociaż ogólne informacje stanowią dla podmiotów kontekst, w którym można dokonać oceny poziomu ryzyka, szczegółowe informacje o produkcie są niezbędne do określenia ryzyka związanego z samym produktem z drewna. Oznacza to, że jeżeli ogólne informacje wskazują na potencjalne ryzyko, należy zwrócić szczególną uwagę na zgromadzenie szczegółowych informacji o produkcie. Jeżeli dany produkt powstał z drewna pochodzącego z kilku źródeł, konieczne jest przeprowadzenie oceny ryzyka w odniesieniu do każdej części składowej bądź gatunku.

Poziom ryzyka można ocenić jedynie w odniesieniu do poszczególnych przypadków, ponieważ zależy on od szeregu czynników. Chociaż nie istnieje jeden przyjęty system oceny ryzyka, ogólna zasada polega na tym, że podmiot musi odpowiedzieć sobie na następujące pytania:

- **Skąd pozyskano drewno?**
  Czy nielegalne pozyskiwanie drewna jest powszechne w danym państwie, regionie danego kraju bądź miejscu objętym zezwoleniem, skąd pochodzi drewno? Czy określony gatunek drzewa jest szczególnie narażony na ryzyko nielegalnego pozyskiwania? Czy Rada Bezpieczeństwa ONZ lub Rada Unii Europejskiej nałożyła sankcje na przywóz i wywóz drewna?

- **Czy poziom zarządzania budzi obawy?**
  Poziom zarządzania może podważyć wiarygodność niektórych dokumentów potwierdzających zgodność z wymogami mającego zastosowanie ustawodawstwa. W związku z tym należy uwzględnić poziom korupcji w danym państwie, wskaźniki ryzyka prowadzenia działalności gospodarczej i inne wskaźniki zarządzania.

- **Czy dostawca udostępnił wszystkie dokumenty potwierdzające zgodność z wymogami mającego zastosowanie ustawodawstwa i czy są one możliwe do sprawdzenia?**
  Jeżeli udostępniono już wszystkie stosowne dokumenty, istnieje duże prawdopodobieństwo, że łańcuch dostaw produktu ma ugruntowany charakter. Podmiot może mieć pewność, że dokumenty te są prawdziwe i wiarygodne.

- **Czy istnieją jakieś oznaki zaangażowania któregokolwiek z przedsiębiorstw z łańcucha dostaw w praktyki związane z nielegalnym pozyskiwaniem drewna?**
  Istnieje większe ryzyko, że drewno zakupione od przedsiębiorstwa zaangażowanego w praktyki związane z nielegalnym pozyskiwaniem drewna zostało pozyskane nielegalnie.

- **Czy łańcuch dostaw ma złożony charakter[5]?**
  Im większa złożoność łańcucha dostaw, tym trudniejsze może być określenie źródła pozyskania drewna znajdującego się w produkcie. Brak dostępu do niezbędnych informacji na którymkolwiek z etapów łańcucha dostaw może zwiększać prawdopodobieństwo wprowadzenia nielegalnie pozyskanego drewna do łańcucha dostaw.

Należy przyjąć, że nieistotne ryzyko dotyczy dostaw drewna, w przypadku których pełna ocena zarówno szczegółowych, jak i ogólnych informacji na temat produktu nie wykazuje powodów do obaw.

Powyższy wykaz kryteriów oceny ryzyka nie jest wyczerpujący; podmioty mogą dodawać kolejne kryteria, jeżeli kryteria te pomogą w określeniu prawdopodobieństwa, że drewno w produkcie zostało nielegalnie pozyskane, lub jeżeli pomogą one w udowodnieniu legalnego pozyskania drewna.

3. WYJAŚNIENIE „ZŁOŻONOŚCI ŁAŃCUCHA DOSTAW"

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 6 – Systemy zasad należytej staranności***

Złożoność łańcucha dostaw jest wyraźnie wymieniona wśród kryteriów oceny ryzyka w art. 6 EUTR, w związku z czym jest ona istotna dla oceny ryzyka i ograniczania ryzyka stanowiących część procedury zachowania należytej staranności.

Powodem zastosowania tego kryterium jest fakt, że w przypadku złożonego łańcucha dostaw określenie miejsca pozyskania drewna (kraju pozyskania oraz, w stosownych przypadkach, regionu w danym kraju i obszaru objętego zezwoleniem na pozyskanie) może okazać się trudniejsze. Brak dostępu do niezbędnych informacji na którymkolwiek z etapów łańcucha dostaw może zwiększyć prawdopodobieństwo wprowadzenia nielegalnie pozyskanego drewna do łańcucha dostaw. Długość łańcucha dostaw nie powinna być jednak uznawana za czynnik zwiększający ryzyko. Istotna jest możliwość określenia miejsca pozyskania drewna, z którego powstał produkt. Poziom ryzyka wzrasta, jeżeli złożoność łańcucha dostaw utrudni określenie informacji wymaganych zapisami art. 6 ust. 1 lit. a) i b) EUTR. Istnienie niezidentyfikowanych etapów łańcucha dostaw może doprowadzić do stwierdzenia, że ryzyko nie jest nieistotne.

Złożoność łańcucha dostaw rośnie wraz z liczbą przetwórców i pośredników pomiędzy miejscem pozyskania a podmiotem. Złożoność może również wzrosnąć, jeżeli w produkcie wykorzystano więcej niż jeden gatunek drewna lub więcej niż jedno źródło pochodzenia drewna.

W celu oceny złożoności łańcucha dostaw podmioty mogą zastosować następujące pytania (należy zauważyć, że poniższa lista pytań nie jest wyczerpująca):

- ✓ Czy przed wprowadzeniem określonego produktu z drewna do obrotu na terenie UE łańcuch dostaw obejmował kilku przetwórców lub kilka etapów?
- ✓ Czy przed wprowadzeniem do obrotu na terenie UE dane drewno lub produkty z drewna były sprzedawane w więcej niż jednym państwie?
- ✓ Czy drewno w produkcie, który ma zostać wprowadzony do obrotu, składa się z więcej niż jednego gatunku drzewa?
- ✓ Czy drewno w produkcie, który ma zostać wprowadzony do obrotu, pochodzi z różnych źródeł?

4. WYJAŚNIENIE WYMOGU DOTYCZĄCEGO DOKUMENTÓW POTWIERDZAJĄCYCH, ŻE DREWNO SPEŁNIA WYMOGI MAJĄCEGO ZASTOSOWANIE USTAWODAWSTWA

Odnośne przepisy**:** ***EUTR – art. 2 i 6 – Systemy zasad należytej staranności***

[5] Wyjaśnienie „złożoności łańcucha dostaw" można znaleźć w sekcji 3.

Uzasadnieniem tego zobowiązania jest fakt, że podstawę definicji legalnie pozyskanego drewna stanowi ustawodawstwo obowiązujące w państwie, w którym pozyskano dane drewno.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. a) tiret ostatnie EUTR w ramach obowiązku należytej staranności należy gromadzić dokumenty lub inne informacje potwierdzające zgodność z wymogami ustawodawstwa mającego zastosowanie w kraju pozyskania. Należy zwrócić uwagę na obowiązek gromadzenia dokumentacji do celów oceny ryzyka, którego nie należy postrzegać jako odrębnego wymogu. Aby móc zachować należytą staranność zgodnie z EUTR, podmioty muszą być w stanie ocenić treść i wiarygodność dokumentów, które gromadzą, oraz wykazać, że rozumieją związki między różnymi informacjami zawartymi w dokumentach.

W EUTR przedstawiono elastyczne podejście, wymieniając szereg obszarów legislacyjnych bez określania konkretnych przepisów, ponieważ różnią się one w poszczególnych państwach i mogą podlegać zmianom. W celu uzyskania dokumentów bądź innych informacji potwierdzających zgodność z wymogami ustawodawstwa mającego zastosowanie w kraju pozyskania podmioty muszą przede wszystkim wiedzieć, jakie przepisy obowiązują w danym państwie. Podmioty mogą otrzymać wsparcie ze strony właściwych organów państw członkowskich we współpracy z Komisją Europejską. Mogą również skorzystać z usług organizacji monitorujących. Jeżeli podmioty nie korzystają z usług organizacji monitorującej, mogą zwrócić się o pomoc do organizacji posiadających wiedzę specjalistyczną w zakresie sektora leśnictwa w konkretnych krajach pozyskiwania drewna i produktów z drewna.

Obowiązek uzyskania dokumentów bądź innych informacji należy postrzegać w szerokim kontekście, ponieważ w poszczególnych państwach obowiązują różne systemy regulacyjne i nie wszystkie systemy obejmują obowiązek wydawania szczegółowej dokumentacji. W związku z tym należy rozumieć ten obowiązek jako uwzględnianie: urzędowych dokumentów wydanych przez właściwe organy, dokumentów wykazujących zobowiązania umowne, dokumentów prezentujących politykę przedsiębiorstwa, kodeksów postępowania, certyfikatów wydanych w ramach systemów zweryfikowanych przez strony trzecie itd. Dokumenty i informacje można dostarczać w formie papierowej lub elektronicznej.

Uczestnicy łańcucha dostaw powinni podejmować rozsądne środki celem uzyskania pewności, że takie dokumenty są prawdziwe, w zależności od przeprowadzonej przez nich oceny ogólnej sytuacji w kraju lub regionie pozyskania.

W poniższej tabeli przedstawiono konkretne przykłady, które służą jedynie celom ilustracyjnym i których nie należy uznawać za obowiązkowe ani wyczerpujące:

1. Dokumentacja dotycząca praw do pozyskiwania drewna w prawnie wytyczonych granicach	Ogólnie dostępne dokumenty w formie papierowej bądź elektronicznej, np. dokumentacja dotycząca praw własności / praw do użytkowania gruntów / umowa lub umowy koncesji
2. Opłaty za uzyskanie praw do pozyskiwania drewna, w tym opłaty za drewno, w tym należności związane z pozyskiwaniem drewna	Ogólnie dostępne dokumenty w formie papierowej bądź elektronicznej, np. umowy, noty bankowe, dokumentacja VAT, oficjalne potwierdzenia odbioru itp.
3. Dokumentacja dotycząca pozyskiwania drewna, w tym ustawodawstwo dotyczące środowiska i lasów, w tym również gospodarki leśnej i ochrony różnorodności biologicznej, w przypadku gdy jest ono bezpośrednio związane z pozyskiwaniem drewna	Oficjalne sprawozdania z audytu; certyfikaty środowiskowe; zatwierdzone plany zbiorów; sprawozdania z zakończenia wycinki (ang. *coupe closure reports*); kodeksy postępowania; informacje podane do wiadomości publicznej wykazujące funkcjonowanie surowego nadzoru

	ustawodawczego oraz procedur określania źródła i kontroli drewna; urzędowe dokumenty wydane przez właściwe organy w kraju pozyskania itd.
4. Dokumentacja dotycząca praw osób trzecich do użytkowania i posiadania, na które wpływa pozyskiwanie drewna	Oceny oddziaływania na środowisko; plany zarządzania; sprawozdania z audytu środowiskowego; umowy o odpowiedzialności społecznej; specjalne sprawozdania dotyczące posiadania oraz roszczeń do praw i konfliktów związanych z prawami
5. Dokumentacja dotycząca handlu i ceł w zakresie, w jakim dotyczą sektora leśnictwa	Ogólnie dostępne dokumenty w formie papierowej bądź elektronicznej, np. umowy, noty bankowe, noty handlowe, pozwolenia na przywóz, pozwolenia na wywóz, oficjalne potwierdzenia opłat cła wywozowego, wykazy zakazów wywozu, dokumenty potwierdzające przyznanie wywozowych kontyngentów ilościowych itd.

Zgromadzoną dokumentację należy w całości poddać ocenie, biorąc również pod uwagę identyfikowalność w całym łańcuchu dostaw. Wszystkie informacje muszą być możliwe do sprawdzenia. We wszystkich przypadkach podmiot musi na przykład sprawdzić:

- czy poszczególne dokumenty są zgodne ze sobą i z innymi dostępnymi informacjami;
- co dokładnie potwierdza każdy z dokumentów;
- na jakim systemie (np. na systemie kontroli prowadzonej przez władze, na systemie niezależnych audytów itp.) opiera się dany dokument ;
- wiarygodność i ważność każdego dokumentu, czyli prawdopodobieństwo, że został on podrobiony lub wydany niezgodnie z prawem.

Ponadto podmiot musi również wziąć pod uwagę ryzyko korupcji, w szczególności w odniesieniu do sektora leśnictwa. W przypadkach, w których nie można lekceważyć ryzyka korupcji, nawet urzędowych dokumentów wydanych przez organy nie można uznać za wiarygodne. Różne źródła zapewniają ogólnie dostępne informacje na temat poziomu korupcji w danym państwie lub regionie danego państwa. Najpowszechniej wykorzystywanym źródłem jest wskaźnik postrzegania korupcji (CPI) opracowany przez Transparency International, ale wykorzystywane mogą być też inne podobne wskaźniki lub stosowne informacje.

Niski wskaźnik postrzegania korupcji wykazuje, że wymagana może być dalsza weryfikacja, co oznacza, że niezbędna jest szczególna ostrożność przy sprawdzaniu dokumentów, ponieważ mogą istnieć podstawy, by wątpić w ich wiarygodność. Podmiot musi mieć świadomość, że wskaźnik postrzegania korupcji odnotowany dla danego państwa przedstawia przeciętne postrzeganie korupcji przez opinię publiczną i że w związku z tym nie musi bezpośrednio oddawać szczególnej sytuacji w sektorze leśnictwa. Możliwe jest także, że ryzyko korupcji różni się w poszczególnych regionach danego państwa.

Im większe ryzyko korupcji w danym przypadku, tym bardziej konieczne jest uzyskanie dodatkowych dowodów w celu ograniczenia ryzyka wprowadzenia nielegalnie pozyskanego drewna do obrotu na terenie UE. Przykłady takich dodatkowych dowodów mogą obejmować systemy zweryfikowane przez strony trzecie (zob. sekcja 6 niniejszych wytycznych), niezależne lub wewnętrznie przeprowadzone audyty lub technologie identyfikowania źródła pochodzenia drewna (np. za pomocą markerów genetycznych lub izotopów trwałych).

5A. WYJAŚNIENIE ZAKRESU PRODUKTU – MATERIAŁY OPAKOWANIOWE

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 2 i załącznik do rozporządzenia UE w sprawie drewna***

W załączniku wymienia się „drewno i produkty z drewna, do których stosuje się niniejsze rozporządzenie, sklasyfikowane w Nomenklaturze scalonej[6] określonej w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87".

Kod HS 4819 obejmuje: „kartony, pudła, pudełka, torby i pozostałe pojemniki do pakowania, z papieru, tektury, waty celulozowej lub wstęg z włókien celulozowych; segregatory, pudełka na listy i podobne artykuły, z papieru lub tektury, w rodzaju stosowanych w biurach, sklepach lub tym podobnych".

- **Jeżeli którykolwiek z wyżej wymienionych artykułów jest wprowadzany do obrotu jako <u>odrębny</u> produkt** zamiast jako opakowanie innego produktu, artykuł ten ***jest*** **objęty rozporządzeniem, w związku z czym konieczne jest zastosowanie należytej staranności.**
- **Jeżeli opakowanie zaklasyfikowane do kodu HS 4415 lub 4819 jest stosowane „w celu wspierania, ochrony lub transportu" innego produktu, opakowanie to *nie* jest objęte rozporządzeniem.**

Oznacza to, że przytoczone powyżej ograniczenie do kodu HS 4415 podane w załączniku do EUTR ma również zastosowanie do kodu HS 4819.

W ramach tych kategorii istnieje dalsze rozróżnienie między opakowaniami mającymi nadać produktowi jego „zasadniczy charakter" a opakowaniami dopasowanymi i dostosowanymi do określonego produktu, ale niebędącymi integralną częścią samego produktu. Ogólna reguła interpretacji Nomenklatury scalonej nr 5[7] wyjaśnia te różnice, a poniżej przytoczono przykłady. Takie dodatkowe rozróżnienia mają jednak zastosowanie jedynie do niewielkiego odsetka towarów objętych rozporządzeniem.

Podsumowując, objęte zakresem stosowania rozporządzenia są:
- materiały opakowaniowe o kodach HS 4415 lub 4819 wprowadzone do obrotu jako odrębne produkty;
- pojemniki o kodach HS 4415 lub 4819 nadające produktowi jego zasadniczy charakter, np. dekoracyjne pudełka na prezenty.

Wyłączone z zakresu stosowania rozporządzenia są:
- ✓ materiały opakowaniowe razem z zapakowanym towarem stosowane wyłącznie w celu podparcia, ochrony lub transportu innego produktu (drewnianego lub nie).

<u>5B. WYJAŚNIENIE ZAKRESU PRODUKTU – ODPADY I PRODUKTY Z ODZYSKU</u>

Odnośne przepisy: ***EUTR – motyw 11 i art. 2 oraz dyrektywa 2008/98/WE – art. 3 ust. 1***

Wyłączenie to dotyczy:
- ✓ produktów z drewna, o których mowa w załączniku, wytwarzanych z materiałów, których cykl życia zakończył się i w innym przypadku zostałyby one usunięte jako odpady (np. drewno odzyskane z rozebranych budynków lub produkty wytworzone z odpadów drzewnych).

Wyłączenie to **nie** dotyczy:
- ✓ produktów ubocznych procesu produkcyjnego zawierających materiał, którego cykl życia *nie* zakończył się i w innym przypadku zostałyby one usunięte jako odpady.

[6] http://ec.europa.eu/taxation_customs/customs/customs_duties/tariff_aspects/combined_nomenclature/index_en.htm.
[7] http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=OJ:C:2015:076:FULL&from=PL.

Scenariusze

Czy zrębki i trociny powstałe jako produkty uboczne obróbki w tartaku są objęte rozporządzeniem?
Tak. Zrębki lub inne produkty z drewna wyprodukowane z materiałów wcześniej wprowadzonych do obrotu na rynku wewnętrznym nie podlegają jednak wymogom rozporządzenia dotyczącym „wprowadzenia do obrotu" (art. 2 lit. b) zdanie ostatnie EUTR).

Czy meble wyprodukowane z drewna odzyskanego z rozbiórki domów są objęte rozporządzeniem?
Nie, cykl życia materiałów, z których wyprodukowano te produkty, zakończył się i w innym przypadku zostałyby one usunięte jako odpady.

6. ROLA SYSTEMÓW WERYFIKACJI PRZEZ STRONY TRZECIE W OCENIE RYZYKA I OGRANICZANIU RYZYKA[8]

Odnośne przepisy: ***EUTR – motyw 19 i art. 6 – Systemy zasad należytej staranności oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 607/2012 – art. 4 – Ocena i ograniczanie ryzyka***

A. Informacje ogólne

Dobrowolne systemy weryfikacji certyfikacji lasów i legalności drewna często stosuje się celem spełnienia określonych wymogów klientów dotyczących produktów z drewna. Zazwyczaj obejmują one normę określającą praktyki zarządzania, które należy wdrożyć w jednostce zarządzającej lasem, obejmującą: szeroki zakres zasad, kryteriów i wskaźników; wymogi dotyczące kontroli zgodności z normą i przyznawania certyfikatów; oraz odrębną certyfikację łańcucha dowodowego w celu uzyskania pewności na całej długości łańcucha dostaw, że dany produkt zawiera jedynie drewno pochodzące z certyfikowanego lasu lub określony odsetek tego drewna.

Sytuację, w której organizacja niebędąca zarządcą lasu, producentem lub podmiotem handlowym ani klientem wymagającym certyfikacji przeprowadza ocenę i przyznaje certyfikat, określa się mianem certyfikacji prowadzonej przez strony trzecie. Zazwyczaj systemy certyfikacji wymagają, aby organizacje będące stroną trzecią były w stanie wykazać swoje kwalifikacje do przeprowadzania ocen za pośrednictwem procesu akredytacji, który wyznacza normy w zakresie umiejętności audytorów oraz systemów, których muszą przestrzegać organizacje certyfikujące. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna (ISO) opublikowała normy dotyczące zarówno wymogów dla jednostek certyfikujących, jak i praktyk oceny. Zastrzeżone systemy weryfikacji legalności drewna, chociaż często prowadzone przez organizacje świadczące akredytowane usługi certyfikacyjne, zazwyczaj nie wymagają akredytacji.

Wymóg dotyczący zgodności z przepisami regulującymi zarządzanie jednostką zarządzającą lasem stanowi ogólnie część norm w zakresie certyfikacji gospodarki leśnej. Normy w zakresie zarządzania, takie jak normy w zakresie zarządzania środowiskiem lub zarządzania jakością, zazwyczaj nie obejmują takiego wymogu lub wymóg taki może nie być poddawany surowej kontroli podczas oceny.

B. Wytyczne

Podejmując decyzję, czy wykorzystać system certyfikacji, czy też weryfikację legalności jako potwierdzenie legalnego pozyskania drewna zawartego w danym produkcie, podmiot musi określić, czy dany system obejmuje normę uwzględniającą całe mające zastosowanie ustawodawstwo. W tym celu konieczna jest pewna wiedza na temat systemu stosowanego przez podmiot oraz sposobu jego wykorzystania w kraju pozyskania danego drewna. Produkty certyfikowane zazwyczaj są opatrzone etykietą z nazwą organizacji certyfikującej, która określiła kryteria certyfikacji oraz wymogi dotyczące procesu kontroli. Takie organizacje zazwyczaj są w stanie dostarczyć informacje dotyczące zakresu

[8] Należy zauważyć, że certyfikaty nie mają takiego samego statusu co zezwolenia FLEGT i CITES (sekcja 10 poniżej).

certyfikacji i sposobu jej stosowania w kraju pozyskania drewna obejmujące takie szczegóły jak charakter i częstotliwość badań terenowych.

Podmiot powinna zadowolić informacja, że organizacja będąca stroną trzecią wydającą certyfikat posiada wystarczające kwalifikacje i ma dobrą pozycję, jeśli chodzi o system certyfikacji i właściwą jednostkę akredytującą. Informacje o sposobie regulacji systemów można zazwyczaj uzyskać z systemu certyfikacji.

Niektóre systemy umożliwiają certyfikację, gdy określony odsetek drewna w produkcie całkowicie spełnia normę certyfikacji. Odsetek ten zazwyczaj podaje się na etykiecie. W takich przypadkach ważne jest, aby podmiot uzyskał informacje dotyczące tego, czy przeprowadzono kontrole w odniesieniu do części niecertyfikowanej oraz czy kontrole te dostarczają odpowiednich dowodów potwierdzających zgodność z mającym zastosowanie ustawodawstwem.

Certyfikację łańcucha dowodowego można stosować jako dowód, że do łańcucha dostaw nie trafiło nieznane lub niedozwolone drewno. Polega to zazwyczaj na dopilnowaniu, aby jedynie dozwolone drewno mogło znaleźć się w łańcuchu dostaw w „krytycznych punktach kontroli" i aby pochodzenie produktu można było prześledzić do poprzedniego podmiotu, który był w jego posiadaniu (i który również musi posiadać certyfikat łańcucha dowodowego), a nie do lasu, z którego został pozyskany. Produkt posiadający certyfikat łańcucha dowodowego może zawierać różne certyfikowane i inne dozwolone materiały pochodzące z wielu źródeł. Wykorzystując certyfikację łańcucha dowodowego jako dowód legalności, podmiot powinien dopilnować, aby dozwolony materiał spełniał wymogi mającego zastosowanie ustawodawstwa oraz aby kontrole były wystarczająco skuteczne, by wykluczyć inne materiały.

Należy zauważyć, że dana organizacja może posiadać certyfikat łańcucha dowodowego, pod warunkiem że dysponuje systemami pozwalającymi odróżnić materiał certyfikowany i dopuszczony odsetek dozwolonego materiału od niedozwolonego materiału, nawet jeżeli w danym momencie nie produkuje żadnego certyfikowanego produktu. Jeżeli podmioty uzyskują pewność na podstawie certyfikatu oraz kupują od dostawców posiadających certyfikat łańcucha dowodowego, muszą sprawdzać, czy certyfikat łańcucha dowodowego obejmuje dany produkt, który kupują.

W ramach procesu oceny wiarygodności systemu weryfikacji prowadzonej przez strony trzecie podmioty mogą wykorzystać następujące pytania (należy zauważyć, że poniższa lista pytań nie jest wyczerpująca):

- ✓ Czy spełniono wszystkie wymogi określone w art. 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 607/2012?
- ✓ Czy certyfikacja lub inny system weryfikacji prowadzonej przez strony trzecie spełniają normy międzynarodowe lub europejskie (np. odpowiednie wytyczne ISO lub kodeksy ISEAL)?
- ✓ Czy istnieją uzasadnione doniesienia dotyczące ewentualnych niedociągnięć lub problemów związanych z systemami weryfikacji prowadzonej przez strony trzecie w określonych państwach, z których sprowadzane jest drewno lub produkty z drewna?
- ✓ Czy strony trzecie prowadzące kontrole i weryfikacje, o których mowa w art. 4 lit. b), c) i d) rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 607/2012, są niezależnymi organizacjami akredytowanymi?

7. REGULARNA OCENA SYSTEMU ZASAD NALEŻYTEJ STARANNOŚCI

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 4 – Obowiązki podmiotów***

„System zasad należytej staranności" można określić jako udokumentowaną, przetestowaną metodę „krok po kroku" obejmującą kontrole, której celem jest uzyskanie spójnych oczekiwanych wyników w procesie biznesowym. Ważne jest, aby podmiot korzystający z własnego systemu zasad należytej staranności prowadził regularną ocenę tego systemu, aby osoby odpowiedzialne stosowały procedury, które mają do nich zastosowanie, oraz aby osiągano oczekiwane wyniki. Zgodnie z dobrą praktyką taką

ocenę należy przeprowadzać raz do roku.

Oceny może dokonywać osoba z organizacji (najlepiej niezależna od osób realizujących procedury) lub organ zewnętrzny. W ocenie należy rozpoznać wszelkie słabe strony i braki, a kierownictwo organizacji powinno ustalać terminy ich usuwania.

W przypadku systemu zasad należytej staranności dotyczącego drewna podczas oceny należy na przykład sprawdzić, czy istnieją udokumentowane procedury w zakresie:

- gromadzenia i rejestrowania kluczowych informacji dotyczących dostaw produktów z drewna, które mają zostać wprowadzone do obrotu;
- oceny ryzyka, że dowolna część składowa produktu zawiera nielegalnie pozyskane drewno;
- opisu proponowanych działań, jakie należy podjąć zgodnie z poziomem ryzyka.

W ramach oceny należy również sprawdzić, czy osoby odpowiedzialne za każdy etap procedur rozumieją te procedury i je realizują, a także czy stosuje się właściwe kontrole zapewniające skuteczność procedur w praktyce (tzn. czy procedury te pomagają w rozpoznawaniu ryzykownych dostaw drewna i skutkują ich wykluczeniem).

8. PRODUKTY ZŁOŻONE

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 6 ust. 1***

Wypełniając obowiązek „dostępu do informacji" dotyczący produktów złożonych lub produktów ze złożonym komponentem drewnopochodnym, podmiot musi uzyskać informacje dotyczące wszystkich zastosowanych materiałów pierwotnych, w tym informacje dotyczące gatunków drzew, miejsca pozyskania każdej części składowej oraz legalności pochodzenia tych komponentów.

Często trudno jest zidentyfikować dokładne miejsce pochodzenia wszystkich części składowych złożonych produktów z drewna. Jest to szczególnie trudne zadanie w przypadku produktów odtworzonych, takich jak papier, płyta pilśniowa i płyta wiórowa, w przypadku których identyfikacja gatunków drzew również może być trudnym zadaniem. Jeżeli do produkcji wykorzystano różne gatunki drewna, podmiot będzie musiał przedstawić wykaz wszystkich gatunków drewna, które mogły być użyte do produkcji danego wyrobu z drewna. Gatunki te należy wymienić zgodnie z uznaną na szczeblu międzynarodowym nomenklaturą w zakresie drewna (np. DIN EN 13556 „Nomenclature of timbers used in Europe"; Nomenclature Générale des Bois Tropicaux, ATIBT (1979)).

Nie wymaga się przeprowadzenia oceny ryzyka w odniesieniu do określonej części składowej, jeżeli można ustalić, że dana część składowa produktu złożonego została już wprowadzona do obrotu przed włączeniem jej do produktu lub że została wyprodukowana z materiałów, których cykl życia zakończył się i w innym przypadku zostałyby usunięte jako odpady (zob. 5b). Przykładowo, jeżeli podmiot produkuje i sprzedaje produkt zawierający mieszaninę zrębków, których część pochodzi z produktów z drewna wprowadzonych już do obrotu w UE, a część z drewna pierwotnego sprowadzonego przez podmiot do UE, wymaga się przeprowadzenia oceny ryzyka jedynie w odniesieniu do części sprowadzonej.
Przykładowe opisy dostaw zapewnianych podmiotowi przedstawiono w załączniku II.

9. SEKTOR LEŚNICTWA

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 2***

Dotyczy to wyłącznie zgodności z przepisami dotyczącymi wywozu drewna i produktów z drewna obowiązującymi w państwach, w których pozyskano drewno. Wymóg ten dotyczy wywozu z kraju pozyskania, a nie z państwa wywozu do UE. Przykładowo, jeżeli drewno zostało wywiezione z państwa

X do państwa Y, a następnie z państwa Y do UE, wymóg ten dotyczy wywozu z państwa X, a nie z państwa Y do UE.

Mające zastosowanie ustawodawstwo obejmuje między innymi następujące aspekty:

- zakazy, kontyngenty i inne ograniczenia dotyczące wywozu produktów z drewna, np. zakazy wywozu nieprzetworzonych kłód lub tarcicy surowej;
- wymogi dotyczące pozwoleń na wywóz drewna i produktów z drewna;
- oficjalne pozwolenia, o które mogą ubiegać się jednostki zajmujące się wywozem drewna i produktów z drewna;
- płatności podatków i ceł mających zastosowanie do wywozu produktów z drewna.

10A. PODEJŚCIE DO DREWNA OBJĘTEGO ZEZWOLENIAMI CITES I FLEGT

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 3***

Zgodnie z rozporządzeniem drewno i produkty z drewna objęte zezwoleniami FLEGT LUB CITES (Konwencja o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem) całkowicie spełniają wymogi określone w tym rozporządzeniu. Oznacza to, że:

a) podmioty wprowadzające do obrotu produkty objęte taką dokumentacją nie muszą zachowywać należytej staranności w odniesieniu do tych produktów, muszą jedynie być w stanie wykazać, że są one objęte ważną odpowiednią dokumentacją; oraz
b) każdy taki produkt będzie uznany przez właściwe organy państwa członkowskiego za legalnie pozyskany, przez co wyeliminowane zostanie wszelkie ryzyko naruszenia przepisów rozporządzenia.

Wynika to z tego, że kontrole weryfikacji legalności zostaną przeprowadzone w państwie wywozu – i przez to zachowana zostanie należyta staranność w tym państwie – zgodnie z dobrowolnymi umowami o partnerstwie zawartymi pomiędzy tymi państwami a UE i w związku z tym podmioty mogą uznać dane drewno za wolne od ryzyka.

10B. PODEJŚCIE DO PRODUKTÓW Z DREWNA NIEOBJĘTYCH ZEZWOLENIEM CITES, WYKONANYCH Z GATUNKÓW DREWNA OBJĘTEGO ZEZWOLENIEM CITES

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 3 oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97***

CITES i unijne rozporządzenia w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory

CITES jest międzyrządowym porozumieniem, które ma na celu zapewnienie, aby międzynarodowy handel okazami dzikich zwierząt i roślin nie zagrażał ich przetrwaniu. W ramach tego porozumienia ponad 30 000 gatunków zwierząt i roślin ma zapewnioną ochronę różnego stopnia. Funkcjonowanie CITES opiera się na obejmowaniu określonymi kontrolami międzynarodowego handlu okazami wybranych gatunków. Kontrole te obejmują system udzielania licencji, w ramach którego wymagane jest pozwolenie na przywóz i (powrotny) wywóz gatunków objętych konwencją.

Gatunki objęte konwencją są wymienione w jednym z trzech załączników, w zależności od stopnia ochrony wymaganego zgodnie z ocenami naukowymi. Załącznik I obejmuje gatunki, które są obecnie zagrożone wyginięciem. Handel okazami tych gatunków jest dozwolony wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach. Załącznik II obejmuje gatunki, które niekoniecznie są zagrożone wyginięciem w najbliższym czasie, ale handel którymi musi być poddany kontroli mającej zapobiec „eksploatacji niedającej się pogodzić z ich utrzymaniem". Załącznik III obejmuje gatunki chronione w co najmniej jednym państwie, które zwróciło się do pozostałych stron CITES o pomoc w kontrolowaniu handlu tymi gatunkami.

W UE CITES jest wdrażana za pośrednictwem rozporządzeń określanych wspólnie jako unijne rozporządzenia w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory[9]. W rozporządzeniu Rady (WE) nr 338/97 (rozporządzenie podstawowe) określa się przepisy w zakresie wprowadzania do UE, wywozu i powrotnego wywozu z UE oraz przewozu w obrębie UE okazów[10] gatunków wymienionych w czterech załącznikach (A–D). Zastosowanie mają różne kontrole regulacyjne, w zależności od załącznika, w którym dany gatunek jest wymieniony. Niektóre przepisy rozporządzeń w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory wykraczają poza postanowienia CITES.

Zarys problemu

W załącznikach do CITES i załącznikach do rozporządzenia Rady nr 338/97 czasami wymienia się jedynie określone części lub pochodne gatunków lub jedynie określone populacje gatunków[11]. Jeżeli dany artykuł lub produkt nie są objęte przepisami rozporządzania Rady nr 338/97 (na przykład z uwagi na to, że wykazy zawarte w załącznikach są ograniczone), rozporządzenia w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory ich nie regulują. Artykuł 3 rozporządzenia nr 995/2010 nie dotyczy takiej pozycji, zatem artykuł ten nie będzie automatycznie uznawany za legalnie pozyskany do celów rozporządzenia.

W poniższej tabeli przedstawiono dwa konkretne przykłady:

1) Załącznik B – Swietenia macrophylla (II) ***(Populacja Neotropiku — obejmuje Amerykę Środkową i Południową oraz Karaiby)*** ***#6***	W przypadku tego gatunku tylko kłody drewna, drewno przetarte, pokrycia fornirowe oraz sklejka są aktualnie wymienione w rozporządzaniu Rady nr 338/97 (załącznik B). Ponadto rozporządzenie to obejmuje wyłącznie populacje neotropikalne, zatem drzewa rosnące na przykład w Indonezji (na plantacjach) są wyłączone. Wprowadzenie do UE artykułów z takich populacji musi być zgodne z przepisami określonymi w rozporządzaniu Rady nr 338/97.	Tylko kłody drewna, drewno przetarte, pokrycia fornirowe oraz sklejka są objęte rozporządzaniem Rady nr 338/97 i (jeżeli ich wprowadzenie jest zgodne z rozporządzeniem) domniemaniem legalności zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 995/2010. Wszystkie inne produkty wykonane z tego gatunku nie są regulowane rozporządzaniem Rady nr 338/97 ani nie są objęte domniemaniem legalności zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 995/2010.
2) Załącznik B – Swietenia mahagoni (II) ***#5***	W przypadku tego gatunku tylko kłody drewna, drewno przetarte i pokrycia fornirowe są aktualnie wymienione w rozporządzaniu Rady	Tylko kłody drewna, drewno przetarte i pokrycia fornirowe są objęte rozporządzaniem Rady nr 338/97 i (jeżeli ich wprowadzenie jest zgodne z

[9] Obecnie są to: rozporządzenie Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi, zmienione ostatnio rozporządzeniem Komisji (UE) nr 1320/2014 (rozporządzenie podstawowe); rozporządzenie Komisji (WE) nr 856/2006 (zmienione ostatnio rozporządzeniem Komisji (UE) 56/2015) ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (rozporządzenie wykonawcze); rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 792/2012 z dnia 23 sierpnia 2012 r. (zmienione rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 57/2015) ustanawiające reguły dotyczące wzorów zezwoleń, świadectw i innych dokumentów przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 338/97 w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi oraz zmieniające rozporządzenie Komisji (WE) nr 865/2006 (rozporządzenie w sprawie zezwoleń), a także rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 888/2014 zakazujące wprowadzania do Unii okazów niektórych gatunków dzikiej fauny i flory. Ponadto wprowadzono rozporządzenie w sprawie zawieszeń w celu zawieszenia wprowadzania do UE określonego gatunku z określonego państwa.

[10] Termin „okaz" ma szczególne znaczenie. Został zdefiniowany w art. 2 lit. t) rozporządzenia Rady nr 338/97.

[11] Jeżeli gatunek jest objęty załącznikiem A, B lub C, wszystkie części i pochodne danego gatunku również są objęte tym samym załącznikiem, chyba że pojawia się adnotacja precyzująca, że są nim objęte jedynie określone części i pochodne danego gatunku. W uwadze nr 12 do rozporządzenia nr 338/97 opisuje się system oznaczeń przy wykorzystaniu symbolu #.

	nr 338/97 (załącznik B). Wprowadzenie do UE tych artykułów musi być zgodne z przepisami określonymi w rozporządzeniu Rady nr 338/97.	rozporządzeniem) domniemaniem legalności zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 995/2010. Wszystkie inne produkty wykonane z tego gatunku (w tym sklejka) nie są regulowane rozporządzaniem Rady nr 338/97 ani nie są objęte domniemaniem legalności zgodnie z art. 3 rozporządzenia nr 995/2010.

Wnioski

Podmiot powinien zwrócić szczególną uwagę na przywóz produktów, które są regulowane EUTR ale **nie** są regulowane rozporządzeniami w sprawie handlu gatunkami dzikiej fauny i flory (na przykład dlatego, że wykazy zawarte w odpowiednich załącznikach do rozporządzenia Rady nr 338/97 są ograniczone). W odniesieniu do przywozu takich produktów nie istnieje domniemanie legalności zgodnie z EUTR.

Podmiot powinien zatem dochować należytej staranności w odniesieniu do przywozu tych towarów, jak również w odniesieniu do przywozu innych towarów. W razie wątpliwości powinien skontaktować się z odpowiednimi instytucjami zarządzającymi CITES z odpowiednich państw wywozu, których dane kontaktowe można znaleźć na stronie CITES po adresem http://www.cites.org/cms/index.php/component/cp.

Podmiot powinien pamiętać, że co najmniej co dwa, trzy lata wprowadza się zmiany do załączników do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 w celu odzwierciedlenia zmian w załącznikach I i II do CITES. Zmiany do załącznika C do rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (dodanie do wykazu lub skreślenie) wprowadza się w razie potrzeby na skutek wprowadzenia zmian do załącznika III do CITES (o których sekretariat CITES poinformował umawiające się strony).

Podmiot powinien także mieć na uwadze, że niektóre państwa członkowskie mają bardziej rygorystyczne przepisy niż przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 (np. przepisy te mogą wymagać dodatkowego zezwolenia na przywóz gatunków wymienionych w załącznikach C lub D i handel nimi).

11. SPOSÓB TRAKTOWANIA POŚREDNIKÓW

Odnośne przepisy: ***EUTR – art. 2, 6 i 10***

A. Informacje ogólne

„Pośrednik" jest przedstawicielem pracującym w imieniu i na rzecz głównego zobowiązanego umową. W przemyśle celulozowo-papierniczym pośrednik może działać w imieniu dostawcy lub nabywcy. We wszystkich przypadkach partnerami umownymi są dostawca i nabywca, między którymi podmiot ten pośredniczy.

Niektórzy pośrednicy mogą nie być w stanie lub nie chcieć udostępnić importerowi szczegółowych danych dotyczących ich kontaktów lub łańcuchów dostaw, co często wynika z przyczyn handlowych. W takich przypadkach importerzy mogą nie mieć dostępu do podstawowych informacji niezbędnych do spełnienia obowiązku należytej staranności wymaganego od podmiotów na mocy EUTR.

Pośrednicy mogą mieć siedzibę w innym państwie niż importer.

B. Wytyczne

Pośrednicy i należyta staranność

Wymogi należytej staranności dotyczące podmiotów pozostają takie same, niezależnie od tego, czy podmioty te korzystają z usług pośrednika, czy nie. Jeżeli pośrednik dostarczający podmiotowi drewno nie może bądź nie chce dostarczyć wystarczających informacji temu podmiotowi, by mógł on zachować wystarczającą należytą staranność, podmiot ten powinien zmienić swojego dostawcę, by być w stanie zachować tę staranność.

Pośrednicy i podmioty mający siedziby w różnych państwach

Na odpowiedzialność właściwych organów za prowadzenie kontroli dotyczących podmiotów nie wpływa zaangażowanie pośrednika. Podmiot powinien nadal być objęty kontrolą prowadzoną przez właściwy organ państwa, w którym drewno jest wprowadzane do obrotu. Jeżeli drewno jest dostarczane podmiotowi przez pośrednika mającego siedzibę w innym państwie, właściwy organ odpowiedzialny za kontrole dotyczące podmiotu może chcieć współpracować z właściwym organem lub innymi organami z państwa, w którym pośrednik ma siedzibę lub z innego państwa.

12. SPOSÓB TRAKTOWANIA ORGANIZACJI MONITORUJĄCYCH

Odnośne przepisy: ***EUTR* – art. 8*, rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 363/2012 – art. 8 oraz rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 607/2012 – art. 6***

1. Komunikacja i koordynacja między organizacjami monitorującymi a właściwymi organami

A. Informacje ogólne

Skuteczna komunikacja między organizacjami monitorującymi a właściwymi organami może przyczynić się do usprawnienia pracy obu tych organów. Jeżeli właściwy organ wie, które podmioty korzystają z usług organizacji monitorujących, może wziąć to pod uwagę w swoim planowaniu opartym na analizie ryzyka, na przykład prowadząc mniejszą liczbę kontroli u tych podmiotów. Takie rozwiązanie jest korzystne dla właściwego organu, podmiotów i organizacji monitorujących.

Podobnie, jeżeli właściwy organ wie, które podmioty nie stosują odpowiednio systemów zasad należytej staranności zapewnianych przez organizację monitorującą, może wziąć to pod uwagę, na przykład zwiększając liczbę kontroli u tych podmiotów. Takie rozwiązanie jest korzystne dla właściwego organu. Należy zauważyć, że organizacje monitorujące są zobowiązane do udostępniania tej informacji właściwym organom na mocy art. 8 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 995/2010.

Jeżeli organizacja monitorująca znajdzie konkretny dowód wskazujący na nielegalność, dowód ten może zostać natychmiast wykorzystany przez właściwe organy we wszystkich państwach członkowskich.

B. Wytyczne

Zachęca się organizacje monitorujące do udostępniania właściwym organom w państwach członkowskich, w których świadczą usługi, rocznych sprawozdań swoich klientów wraz ze szczegółowymi informacjami dotyczącymi ważności i okresu obowiązywania umowy.

2. Konflikt interesów

A. Informacje ogólne

EUTR i powiązane rozporządzenia zawierają odniesienia do konfliktów interesów i stanowią, że należy wprowadzić systemy zapobiegające takim konfliktom.

„Konflikty interesów wynikają z sytuacji, w której dana osoba ma interes prywatny lub inny interes

dodatkowy, który wpływa lub wydaje się wpływać na bezstronne i obiektywne wykonywanie jej obowiązków" (zgodnie z zaleceniem Rady Europy nr R (2000)10E).

B. Wytyczne

W celu uniknięcia konfliktów interesów organizacja monitorująca powinna posiadać, wdrażać i regularnie aktualizować:

- pisemne procedury zgodne ze zobowiązaniem umownym w odniesieniu do ujawniania na piśmie przez wszystkich pracowników wszelkich możliwych i faktycznych konfliktów interesów;
- pisemne procedury w odniesieniu do sposobu reagowania na uzasadnione obawy osób trzecich dotyczące możliwych konfliktów interesów;
- pisemne procedury w odniesieniu do terminowego i odpowiedniego reagowania na ewentualne konflikty interesów w celu zapewnienia, by konflikty te nie wpływały ani by nie postrzegano tych konfliktów za wpływające na decyzje podejmowane przez organizację monitorującą;
- pisemne procedury w odniesieniu do dokumentowania wszelkich możliwych konfliktów interesów i działań podejmowanych celem ich rozwiązania.

3. Stosowanie „certyfikatów systemu należytej staranności" w państwach trzecich

A. Informacje ogólne

W ramach obowiązku zachowania należytej staranności niektórym podmiotom przedstawiono certyfikaty wydane przez spółki siostrzane organizacji monitorujących niemające siedziby w UE. W niektórych przypadkach wydaje się, że podmioty zostały poinformowane, iż certyfikaty te zwalniają je z obowiązku dochowania należytej staranności. Przepisy nie zawierają wyraźnego opisu sposobu traktowania takich certyfikatów.

B. Wytyczne

Otrzymanie takiego certyfikatu nie zwalnia podmiotu z obowiązku zachowania należytej staranności określonego w art. 6 EUTR. Jeżeli organizacja monitorująca lub jej spółka siostrzana spoza UE wydaje taki certyfikat, powinna określić, że nie zwalnia on podmiotu z obowiązku zachowania należytej staranności.

Certyfikat może jednak zostać wykorzystany jako wchodzący w zakres systemu zasad należytej staranności, podobnie jak inne dokumenty wykazujące zgodność (np. certyfikaty systemu zapewnienia legalności). W takim przypadku w ramach należytej staranności podmiot powinien precyzyjnie określić, co poświadcza dany certyfikat, oraz częstotliwość prowadzonych kontroli. Podmiot powinien także mieć punkt kontaktowy w przedsiębiorstwie przeprowadzającym kontrole na wypadek dalszych wątpliwości lub potrzeby zweryfikowania ważności certyfikatów.

4. Kontrole dotyczące organizacji monitorujących świadczących usługi w państwie członkowskim, w którym nie mają siedziby

A. Informacje ogólne

Szereg organizacji monitorujących oferuje usługi podmiotom we wszystkich państwach członkowskich, mimo że nie we wszystkich mają swoje siedziby. Powstaje zatem pytanie, czy właściwy organ musi przeprowadzać kontrole dotyczące organizacji monitorującej we wszystkich państwach członkowskich, czy tylko w tych, w których organizacje monitorujące mają swoją siedzibę.

B. Wytyczne

Artykuł 8 ust. 4 EUTR stanowi, że „właściwe organy przeprowadzają regularne kontrole" obejmujące

„organizacje monitorujące działające pod ich jurysdykcją [...]". Termin „działające" należy tu rozumieć w sensie art. 8 ust. 1 EUTR, który obejmuje: „przyzna[nie] podmiotom praw[a] do stosowania tego systemu [zasad należytej staranności zapewnianego przez organizacje monitorujące] i „[zweryfikowanie], czy podmioty te właściwie stosują system zasad należytej staranności".

Jeżeli organizacja monitorująca świadczy usługi na rzecz podmiotów działających pod jurysdykcją właściwego organu, właściwy organ powinien przeprowadzać kontrole dotyczące tej organizacji monitorującej co najmniej co dwa lata. Jeżeli organizacja monitorująca aktualnie nie świadczy usług na rzecz podmiotów działających pod jurysdykcją właściwego organu, właściwy organ nie musi przeprowadzać kontroli dotyczących tej organizacji monitorującej.

Organizacje monitorujące powinny mieć świadomość tego, że nawet jeżeli nie posiadają siedziby w danym państwie członkowskim, w przypadku gdy właściwy organ tego państwa pragnie je skontrolować, muszą one oddać swoich pracowników do dyspozycji tego właściwego organu i według jego uznania oraz udostępnić mu informacje. Właściwy organ nie będzie organizował wyjazdów do organizacji monitorującej.

Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym organizacja monitorująca ma swoją siedzibę główną, musi przeprowadzać kontrole tej organizacji monitorującej co najmniej raz na dwa lata. Siedziba główna znajduje się pod adresem podanym na stronie Komisji.
Wzywa się właściwe organy do wzajemnej wymiany swoich ustaleń.

5. Kontrole przeprowadzane przez właściwy organ dotyczące podmiotów korzystających z usług organizacji monitorujących

A. Informacje ogólne

Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 995/2010 stanowi, że organizacja monitorująca powinna „weryfik[ować], czy podmioty te właściwie stosują system zasad należytej staranności". Właściwe organy powinny przeprowadzać kontrole dotyczące wszystkich podmiotów, również tych, które stosują systemy zasad należytej staranności zapewniane przez organizacje monitorujące.

B. Wytyczne

Właściwe organy powinny uwzględniać podmioty, które stosują systemy zasad należytej staranności zapewniane przez organizacje monitorujące, w swoim planowaniu opartym na analizie ryzyka. Organy te mogą zdecydować się na rozważenie w szczególności korzystania z usług organizacji monitorujących w trakcie tego zadania, na przykład traktując podmioty, które stosują sprawdzone w sposób satysfakcjonujący systemy zasad należytej staranności zapewniane przez organizacje monitorujące, jako podmioty związane z niższym ryzykiem.

ZAŁĄCZNIK I

W JAKI SPOSÓB INTERPRETACJĘ „WPROWADZENIA DO OBROTU" STOSUJE SIĘ W PRAKTYCE?

Poniżej przedstawiono scenariusze sytuacji, w których dane przedsiębiorstwo/osoba są uznane za podmiot w rozumieniu rozporządzenia UE w sprawie drewna.

Scenariusz 1

Producent C kupuje papier w państwie trzecim poza UE i sprowadza go do UE (do któregokolwiek z państw członkowskich), gdzie używa tego papieru do produkcji zeszytów. Następnie sprzedaje zeszyty sprzedawcy detalicznemu D z innego państwa członkowskiego UE. Zeszyty stanowią produkty objęte załącznikiem do rozporządzenia EUTR.

► Producent C staje się podmiotem w momencie przywozu papieru na potrzeby własnej działalności.

Scenariusz 2

Sprzedawca detaliczny G kupuje rolki do kas w państwie trzecim poza UE i sprowadza je do UE, gdzie korzysta z nich w swoich sklepach.

► Sprzedawca detaliczny G staje się podmiotem w momencie przywozu rolek do kas do UE na potrzeby własnej działalności.

Scenariusz 3

Producent C mający siedzibę w UE sprowadza powleczony papier siarczanowy bezpośrednio od producenta z państwa trzeciego i wykorzystuje go do pakowania produktów następnie sprzedawanych na rynku UE.

► Producent C staje się podmiotem w momencie przywozu papieru siarczanowego do UE na potrzeby własnej działalności, a papier siarczanowy, mimo że jest wykorzystywany jedynie jako materiał opakowaniowy, jest sprowadzany jako odrębny produkt.

[Scenariusze 4, 5 i 6 dotyczą zakupu drewna i produktów z drewna przez jednostki z UE od jednostek spoza UE w nieco różnych okolicznościach wyjaśnionych na końcu każdego ze scenariuszy.]

Scenariusz 4

Kupiec drewna H mający siedzibę w UE kupuje płytę wiórową przez internet od dostawcy mającego siedzibę poza UE. Zgodnie z zawartą umową prawo własności natychmiast przechodzi na kupca drewna H, chociaż płyta wiórowa nadal pozostaje poza terytorium UE. Spedytor J przewozi płytę wiórową do państwa członkowskiego UE i poddaje odprawie celnej, a następnie dostarcza ją kupcowi drewna H. Następnie kupiec drewna H sprzedaje płytę wiórową przedsiębiorcy budowlanemu K.

► Kupiec drewna H staje się podmiotem, gdy spedytor J sprowadza dla niego płytę wiórową do UE w celach dystrybucyjnych lub w celu wykorzystania w jego działalności. Spedytor J pełni jedynie funkcję pośrednika odpowiedzialnego za transport towarów w imieniu kupca drewna H.

[W tym scenariuszu przeniesienie własności z jednostki spoza UE na jednostkę z UE następuje przed faktycznym wprowadzeniem produktu do UE.]

Scenariusz 5

Kupiec drewna H mający siedzibę w UE kupuje płytę wiórową przez internet od dostawcy L mającego siedzibę poza UE. Zgodnie z zawartą umową przeniesienie własności następuje po dostarczeniu płyty

wiórowej do siedziby kupca H w Zjednoczonym Królestwie. Spedytor J sprowadza płytę do UE w imieniu dostawcy L i dostarcza ją do siedziby kupca drewna H.

► Kupiec drewna H staje się podmiotem, gdy spedytor J dostawcy L sprowadza dla niego płytę wiórową do UE w celach dystrybucyjnych lub w celu wykorzystania w jego działalności.

[W tym scenariuszu przeniesienie własności z jednostki spoza UE na jednostkę z UE następuje dopiero po faktycznym wprowadzeniu produktu do UE.]

Scenariusz 6

Dostawca L mający siedzibę poza UE sprowadza przesyłki drewna lub produktów z drewna do UE, a następnie poszukuje nabywcy. Kupiec drewna H kupuje drewno lub produkty z drewna od L po faktycznym wprowadzeniu przesyłki do UE i dopuszczeniu do swobodnego obrotu po odprawie celnej przez dostawcę L, a następnie wykorzystuje je na potrzeby własnej działalności.

► Dostawca L staje się podmiotem w momencie przywozu produktów do UE w celu dystrybucji w ramach własnej działalności. Kupiec drewna H jest podmiotem handlowym.

[W tym scenariuszu przeniesienie własności z jednostki spoza UE na jednostkę z UE nie następuje dopiero po faktycznym wprowadzeniu produktu do UE. Do tego czasu nie obowiązuje również żadna umowa.]

Scenariusz 7

Sprzedawca detaliczny M mający siedzibę w UE sprowadza produkty z drewna do UE i sprzedaje je bezpośrednio we własnym sklepie konsumentom o charakterze niehandlowym.

► Sprzedawca detaliczny M staje się podmiotem w momencie przywozu produktów z drewna do UE w celu dystrybucji w ramach własnej działalności.

Scenariusz 8

Przedsiębiorstwo energetyczne E kupuje zrębki bezpośrednio w państwie trzecim poza UE i sprowadza je do UE, gdzie wykorzystuje je do produkcji energii sprzedawanej następnie do krajowej sieci w państwie członkowskim UE. Chociaż zrębki są objęte zakresem stosowania rozporządzenia EUTR, produkt końcowy sprzedawany przez przedsiębiorstwo (energia) nie jest nim objęty.

► Przedsiębiorstwo energetyczne E staje się podmiotem w momencie przywozu zrębków do UE na potrzeby własnej działalności.

Scenariusz 9

Kupiec drewna F kupuje zrębki bezpośrednio w państwie trzecim poza UE i sprowadza je do UE, gdzie sprzedaje je przedsiębiorstwu energetycznemu E. Następnie przedsiębiorstwo energetyczne E wykorzystuje je do produkcji energii w UE sprzedawanej następnie do krajowej sieci w państwie członkowskim UE.

► Sprzedawca drewna F staje się podmiotem w momencie przywozu zrębków do UE w celu dystrybucji za pośrednictwem własnej działalności.

[Scenariusze 10 i 10a ilustrują fakt, że drewno na pniu nie jest objęte zakresem rozporządzenia. W zależności od szczegółowych ustaleń umownych „podmiotem" może być właściciel lasu albo przedsiębiorstwo uprawnione do pozyskiwania drewna w celach dystrybucji bądź na potrzeby własnej działalności.]

Scenariusz 10

Właściciel lasu Z ścina drzewa na własnej ziemi i sprzedaje drewno klientom lub przetwarza je we

własnym tartaku.

- ► Właściciel lasu Z staje się podmiotem w momencie pozyskania drewna w celach dystrybucji bądź na potrzeby własnej działalności.

Scenariusz 10a

Właściciel lasu Z sprzedaje przedsiębiorstwu A prawo do pozyskiwania drewna na pniu na ziemi należącej do Z w celach dystrybucji bądź na potrzeby działalności przedsiębiorstwa A.

► Przedsiębiorstwo A staje się podmiotem w momencie pozyskania drewna w celach dystrybucji bądź na potrzeby własnej działalności.

ZAŁĄCZNIK II

PRZYKŁADOWE INFORMACJE DOTYCZĄCE PRODUKTÓW ZŁOŻONYCH

Rodzaj produktu	Meble kuchenne do samodzielnego montażu					**Możliwość wprowadzenia do obrotu?**
Okres	kwiecień 2011 r. – grudzień 2012 r.					
Ilość	3 200 jednostek					
Część składowa	**Opis**	**Gatunek**	**Kraj/region pozyskania**	**Zezwolenie na pozyskanie**	**Dowód na legalność**	
Rdzeń	Płyta pilśniowa o średniej gęstości	Mieszanka drzew iglastych: głównie sosna zwyczajna (*Pinus sylvestris*) i świerk pospolity (*Picea abies*)	Więcej niż jedno państwo członkowskie UE	Wielokrotne	Niewymagany – wcześniejsze wprowadzenie do obrotu	**Nie dotyczy**
			Państwo trzecie o gospodarce wschodzącej położone w strefie borealnej	Wielokrotne	Zastrzeżone kontrole legalności i identyfikowalność	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**
Powierzchnia	Papier o wzorze imitującym drewno sprowadzony spoza UE	Nieznane	Nieznane	Nieznane	Brak	**Nie**

Rodzaj produktu	Meble biurowe do samodzielnego montażu					**Możliwość wprowadzenia do obrotu?**
Okres	styczeń 2011 r. – czerwiec 2011 r.					
Ilość	1 500 jednostek					
Część składowa	**Opis**	**Gatunek**	**Kraj/region pozyskania**	**Zezwolenie na pozyskanie**	**Dowód na legalność**	
Rdzeń	Płyta wiórowa	Świerk sitkajski	Państwo członkowskie UE	Wielokrotne	Niewymagany – wcześniejsze wprowadzenie do obrotu	**Nie dotyczy**
Przód i tył	Fornir o grubości 0,5 mm	Buk pospolity (*Fagus sylvatica)*	Państwo członkowskie UE	Prywatni właściciele lasów	Niewymagany – wcześniejsze wprowadzenie do obrotu	**Nie dotyczy**

Rodzaj produktu	Zrębki					**Możliwość wprowadzenia do obrotu?**
Okres	styczeń 2012 r. – grudzień 2012 r.					
Ilość	10 000 ton					
Część składowa	**Opis**	**Gatunek**	**Kraj/region pozyskania**	**Zezwolenie na pozyskanie**	**Dowód na legalność**	
	Kawałki/odpady drewniane z tartaku pochodzące z drewna kupowanego na pniu od właścicieli lasów	Połączenie świerku, sosny i brzozy	Państwo członkowskie UE	Wielu prywatnych właścicieli lasów	Przedstawione przez właścicieli plany odnowienia lasu	**Nie dotyczy**
	Kawałki/odpady z tartaku z kłód kupionych przy drodze	Połączenie świerku, sosny i brzozy	Państwo członkowskie UE	Wielu prywatnych właścicieli lasów	Niewymagany – wcześniejsze wprowadzenie do obrotu	**Nie dotyczy**

Rodzaj produktu	Papier do pisania (90 g/m^2) z Indonezji					**Możliwość wprowadzenia do obrotu?**
Okres	kwiecień 2012 r. – marzec 2013 r.					
Ilość	1 200 ton					
Część składowa	**Opis**	**Gatunek**	**Kraj/region pozyskania**	**Zezwolenie na pozyskanie**	**Dowód na legalność**	
	Krótkowłóknista masa celulozowa	*Acacia mangium*	Rozwijające się państwo trzecie położone w strefie tropikalnej, określony region	Zezwolenie XXX dotyczące przemysłowej plantacji leśnej	Certyfikat legalności	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**
	Krótkowłóknista masa celulozowa	Różne tropikalne drzewa liściaste	Rozwijające się państwo trzecie położone w strefie tropikalnej, określony region	Naturalna wtórna wycinka lasów pod plantacje papierówki i palmy olejowej	Nie dostarczono dowodu	**Nie**

	Długowłóknista masa celulozowa	*Pinus radiata*	Państwo trzecie położone w strefie umiarkowanej	Plantacje leśne	Certyfikat łańcucha dowodowego	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**

Rodzaj produktu	Sklejka o grubości 12 mm					**Możliwość wprowadzenia do obrotu?**
Okres	kwiecień 2012 r. – marzec 2013 r.					
Ilość	8 500 m³					
Część składowa	**Opis**	**Gatunek**	**Kraj/region pozyskania**	**Zezwolenie na pozyskanie**	**Dowód na legalność**	
Przód i tył	Fornir	Gumiak *(Calophyllum spp.)*	Rozwijające się państwo trzecie położone w strefie tropikalnej określony region	Zezwolenie YYY	Świadectwo wywozowe wydane przez przedstawiciela instytucji rządowej	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**
Rdzeń	Fornir	Topola *(Populus* sp.)	Państwo trzecie położone w strefie umiarkowanej	Działki rolno-leśne, nieokreślone	Nie dostarczono dowodu	**Nie**

Rodzaj produktu	Karton powlekany z Chin					**Możliwość wprowadzenia do obrotu?**
Okres						
Ilość	500 ton					
Część składowa	**Opis**	**Gatunek**	**Kraj/region pozyskania**	**Zezwolenie na pozyskanie**	**Dowód na legalność**	
	Masa celulozowa siarczanowa bielona z drewna iglastego północnego (Northern Bleached Kraft Pulp (NBKP) Softwood)	Choina zachodnia *(Tsuga heterophylla),* daglezja zielona *Pseudotsuga menziesii),* żywotnik olbrzymi *(Thuja plicata),* świerk biały *(Picea glauca),* sosna wydmowa *(Pinus contorta)*	Państwo trzecie położone w strefie borealnej	Zezwolenie dla przemysłowej plantacji drzew	Zaklasyfikowano jako „niekontrowersyjny" na podstawie wytycznych w zakresie certyfikacji	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**
	Masa celulozowa siarczanowa bielona z drewna liściastego (Laubholz Bleached Kraft Pulp LBKP Hardwood)	Topola (*Populus spp.*)	Państwo trzecie położone w strefie borealnej	Zezwolenie dla przemysłowej plantacji drzew	Zaklasyfikowano jako „niekontrowersyjny" na podstawie wytycznych w zakresie certyfikacji	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**
	Masa mechaniczna	Topola *(Populus tremuloides, Populus balsamifera),* świerk biały*(Picea glauca),* sosna Banksa *(Pinus banksiana)*	Państwo trzecie położone w strefie borealnej	Wielu prywatnych właścicieli lasów	Niekontrowersyjny Certyfikat legalności	**Tak (jeżeli istnieje uzasadniona pewność)**